

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	6.Kf.700.231/2025/4.
A felperes:	helységlí Közös Önkormányzati Hivatal (felperes címe)
A felperes képviselője:	Dr. Enyedi Krisztián ügyvéd (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője:	Ügyvédi Iroda1 (alperesi képviselő címe, képviseli dr. Molnár Péter ügyvéd)
A per tárgya:	jogalap nélkül felvett kifizetés tárgyában indult közszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos közigazgatási jogvita
A fellebbezést benyújtó:	alperes (14. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Pécsi Törvényszék 9.K.701.207/2024/13. számú ítélete

Í T É L E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 926.104. (kilencszázhuszonhatezer- száznégyszáz) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy a határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára fizessen meg 2.500 000 (kétfmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2025. január 1-jén a szám1. számú alapító okirattal alakult. Jogelőd költségvetési szerve a helységlí Polgármesteri Hivatal

[2] A helységli Polgármesteri Hivatal képviselőjében személy1 polgármester és a felperes, mint címzetes főjegyző 2024. június 5. napján kötötték meg a „Megállapodás közszolgálati jogviszony közös megegyezéssel történő megszüntetéséről” szóló szám2 ügyiratszámú megállapodást.

[3] A megállapodás 3. pontjában a munkáltató a köztisztviselőt 36 havi illetményének megfelelő „külön juttatásban” részesítette azzal, hogy az összeget legkésőbb az utolsó munkában töltött napon 2024. év szeptember hó 30. napjáig a köztisztviselő számlájára átutalja. A felek megállapodásához 2024. szeptember 9. napján kelt „Interpretáció a felek megállapodásához” elnevezésű okirat 2. pontjában a munkáltató és a köztisztviselő rögzítették, hogy a megállapodás alapján a közöttük fennálló közszolgálati jogviszony megszűnésének napja 2025. március 1. A munkáltató – tekintettel a köztisztviselő két havi felmondási idejére, továbbá 34 nap ki nem vett szabadságára – 2024. október hó 1. napjától kezdődően jogviszonya megszűnéséig mentesítette a munkavégzési kötelezettség alól. Az Interpretáció 3. pontja szerint a munkáltató saját döntése alapján ezen felül a köztisztviselőt 36 havi illetménynek megfelelő összegű „jutalomban” részesítette, ami a rendelkezés tartalmának megfelelően jutalom jogcímén a vonatkozó határidőn belül megfizetésre került; a jutalomra a köztisztviselő feladatainak több, mint 30 éven át történő kiemelkedő teljesítéséért, teljesítményértékelése alapján a közszolgálati tisztviselőkről szóló 2011. évi CXCV. törvény (a továbbiakban: Kttv.) 154. § (1) bekezdése alapján jogosult. A felek rögzítették, hogy figyelemmel a munkáltató által megállapított jutalomra, a köztisztviselő az egyébként őt megillető végkielégítésre nem tartott igényt. A kifizetés – jutalom jogcímén – az alperes bankszámlájára a levonások után nettó 41.947.668 forint erejéig 2024. június 11. napján megtörtént.

[4] személy1 polgármester és az alperes között 2024. szeptember 10. napján a szám3 ügyiratszámú megállapodás jött létre a kinevezés közös megegyezéssel történő módosításáról, amelynek a 2. pontja szerint a köztisztviselő kezdeményezésére megállapodtak abban, hogy a munkáltató a köztisztviselőt annak érdekében, hogy a jegyzői feladatok ellátásáról a munkáltató mielőbb gondoskodhasson, jegyző munkaköre helyett 2024. október 1. napjától kezdődően közszolgálati jogviszonya megszűnéséig igazgatási csoportvezető munkakörben foglalkoztatja 2. pont szerinti feltételekkel és személyi illetménnyel.

[5] Az alperes 2024. augusztus 26. napjától 2024. október 18. napjáig betegsége miatt fizetés nélküli szabadságon volt, 2024. október 21. napjától rendes szabadságát töltötte. A megállapodás alapján 2025. február 28. napjáig illetményének folyósítása mellett mentesült a munkavégzési kötelezettség alól. A megállapodás 1. pontjának rendelkezése szerint az alperes közszolgálati jogviszonya 2025. március 1. napján szűnt meg.

[6] személy2 önkormányzati képviselő 2024. július 15. napján Magyarország helyi önkormányzatairól szóló 2011. évi CLXXXIX. törvény (a továbbiakban: Mötv.) 32. § (2) bekezdés f) pontja alapján kezdeményezte a polgármester intézkedését, hogy a helységli Polgármesteri Hivatal költségvetése terhére ne történhessen jogellenes kifizetés. A kezdeményezésre személy1 polgármester a 2024. július 30. napján kelt szám4 iktatószámú

válasziratában arról tájékoztatta az önkormányzati képviselőt, hogy az alperes részére a Kttv. 154. § (1) bekezdése szerinti jogcímen egyoldalú munkáltatói intézkedés alapján feladatainak hosszabb időn át történő eredményes végzéséért a Kttv. 130. § (4) bekezdése szerinti teljesítményértékeléseire tekintettel jutalomként megfelelően alátámasztott joggalappal került kifizetésre az érintett juttatás.

[7] A 2024. szeptember 12. napján megtartott rendkívüli képviselő-testületi ülésen személy1 polgármester közérdekű bejelentés formájában tájékoztatta az önkormányzati képviselőket, hogy a helységi Polgármesteri Hivatal jóváhagyott személyi juttatás előirányzata keretében betervezett fedezete terhére a jegyzővel szemben fennálló munkáltatói jogkörét gyakorolva a Kttv. 154. § (1) bekezdése alapján feladatainak több mint három évtizedes hosszabb időn át történő eredményes végzéséért 36 havi illetményének megfelelő összegű jutalomban részesítette.

[8] 2024. október 1. napján lépett hivatalba személy2, helység1 Város Önkormányzatának a helyi önkormányzati képviselők és polgármesterek 2024. június 9-i általános választásán megválasztott új polgármestere. Az új polgármester 2024. november 5-én szám5 iktatószámom dr. Enyedi Krisztián ügyvédől a régi polgármester és az alperes közötti megállapodás 3. pontjában foglalt 36 havi illetménynek megfelelő külön juttatásra vonatkozó kikötés jogszerűségének értékelésére jogi szakvéleményt kért, majd az ügyvédi vélemény megállapításáról tájékoztatta a jegyzőt. Az új polgármester a Kttv. 149. § (7) bekezdése alapján fizetési felszólításban követelte vissza a jegyzőtől a jogalap nélkül kifizetett összeget, azonban önkéntes teljesítés nem történt.

A pontosított kereset és a védirat

[9] A felperes jogelődje 2024. december 23. napján marasztalási keresetet terjesztett elő, amit összegszerűségében pontosított és az alperes kötelezését kérte a jogalap nélkül kifizetett 41.947.668 forint tőkeösszeg, és annak 2024. június 12. napjától járó törvényes mértékű késedelmi kamata visszafizetésére.

[10] A perindítás feltételei körében előadta, hogy a Mötv. 81. § (1) bekezdése és (3) bekezdés b) pontja figyelembevételével az alperesnek, mint jegyzőnek ismernie kellett a Kttv. jogviszony megszüntetésére, végkielégítésre és díjazásra vonatkozó szabályozását, ebből következően fel kellett ismernie azt is, hogy a megállapodásban foglalt külön juttatás/jutalom mértéke nincs összhangban a közszolgálati jogviszony megszüntetése esetén a Kttv. szerint kifizethető juttatással (végkielégítés mértékével), amely még abban az esetben is jogsértő, ha a Kttv. 154. § (1) bekezdése szerinti jutalomnak minősül. Következésképp az alperes tudatában volt annak, hogy a 36 havi, azaz 3 évnyi illetményének megfelelő összeg a Kttv. szabályozási rendszerével nyilvánvalóan nem áll összhangban, oly mértékben kirívó, amit az általános társadalmi megítélés is egyértelműen tisztességtelennek minősít. Ebből következően a Kttv. 149. § (2) bekezdése szerint a jogalap nélkül kifizetett illetmény 60 napon túl visszakövetelhető, és a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017 évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 134. § (3) bekezdése szerinti keresetindítási határidőt megtartotta; mivel a 2024. október 1. napján hivatalba lépett polgármester novemberben jelezte a jegyzőnek, hogy

az elvégzett jogi elemzés szerint az alperesnek kifizetett külön juttatás törvénysértő, az igényt megalapozó körülményről való tudomásszerzést követő 90 napon belül nyújtotta be a keresetlevelet.

[11] Keresetében a megállapodás külön juttatásra vonatkozó rendelkezésének semmisségét állította, hivatkozott a Kttv. 9. § (4) bekezdésére, mely alapján a Kttv. rendelkezései kógens, azoktól eltérni csak abban az esetben lehet, ha azt a törvény kifejezetten megengedi. A Kttv. ugyan lehetőséget ad a közszolgálati jogviszony közös megegyezéssel történő megszüntetésére [Kttv. 60. § (2) bekezdés a) pontja], azonban a Kttv. kógens rendelkezéseitől a közszolgálati jogviszony megszüntetéséről kötött megállapodásokban a felek nem térhetnek el. A Kúria Kfv.37.538/2020/6. számú precedensképes ítéletét figyelembe véve a felek a megállapodásban nem rendelkezhetek volna a Kttv. alapján kifizethető juttatásokat meghaladó mértékű külön juttatásról. A Kttv. 226. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó 69. § (1) bekezdése szerint a köztisztviselőt végkielégítés illeti meg, amelynek legmagasabb összege 8 havi illetmény, aminek feltétele 20 év közszolgálatban eltöltött idő, azonban a megállapodás alapján kifizetett összeg ennek 4,5-szerese.

[12] Amennyiben a külön juttatás jogcíme jutalom, úgy hivatkozott arra, hogy az alperes munkája közszolgálati jogviszonya teljes időtartama alatt értelve és jutalmazva volt, az alperest éppen a megállapodás megkötését megelőző hónapban, 2024. május 21. napján részesítették 1 havi illetményének megfelelő jutalomban legutóbbi teljesítményértékelése alapján. Ezt követően 22 nappal később utalta át a Polgármesteri Hivatal az újabb, 36 havi illetményének megfelelő összeget, melynek megállapítására nem a munkáltató jutalmazási gyakorlata szerint, hanem a jogviszony megszüntetésére tekintettel került sor. A megállapodásban külön juttatásnak nevezett, majd utóbb a Kttv. 154. § (1) bekezdése szerint jutalomként átértelmezett juttatás kifizetésére az alperes teljes közszolgálati életpályájának értékelése és annak lezárása alapján történt, olyan feladatok ellátásáért állapították meg, amikért az alperes a jogszabályok szerint lefolytatott folyamatos teljesítményértékelések alapján már jutalomban részesült. A közszerfa viszonyai között a 36 havi jutalom kifejezetten kirívó mértékű, ami az általános társadalmi megítélés szerint egyértelműen tisztességtelen, és a jóérkölsbe ütközése okán semmis [Kttv. 23. § (1) bekezdés]. A Kttv. kóenciáját a köz szolgálatának elsődlegessége és a költségvetésből történő finanszírozás indokolja. Az, hogy a Kttv. nem határozza meg a jutalomként kifizethető összeg felső korlátját, nem jelent felhatalmazást a jogviszony alanyai számára, hogy jutalom jogcímén bármekkora összegről a költségvetési források terhére korlátlanul megállapodhatnak. Az ilyen megállapodásnak a Kttv. 23. § (1) bekezdése alapján a jóérköls szab gátat. Mind a munkáltatói jogkört gyakorló vezető, mind a köztisztviselő a közérdek elsődlegességére figyelemmel köteles eljárni, és a közpénzekkel a társadalmi elvárásoknak megfelelően takarékosan kell gazdálkodni. Az ezzel ellentétes értelmezés az Alaptörvény 28. cikkét is sértené.

[13] Az alperes az alaki védekezésében elsődlegesen a Kp. 81. § (1) bekezdés a) pontja alapján a Kp. 48. § (1) bekezdés i) pontja figyelembevételével az eljárás megszüntetését kérte. Álláspontja szerint a keresetlevél visszautasításának lett volna helye, mert a felperesnek a kifizetés tényéről sükszszerűen már 2024. június 11-én tudomása volt, így a keresetlevelet 2024. július 12. napjától kezdődő 90 napon belül kellett volna benyújtania. személy2 azonban legkésőbb 2024. szeptember 12-én tudomást szerzett arról, hogy 36 havi illetménynek megfelelő összeg jutalomként kifizetésre került az alperes részére, de valójában ezt megelőzően is a 2024. július 15-én kelt intézkedés kezdeményezése tárgyú leveléből kiderült a tudomásszerzése. Egyértelmű tehát, hogy az új polgármester a kifizetés

alaptalanságát már 2024. július 15-én, de legkésőbb 2024. szeptember 12-én felismerte, így ehhez képest is 90 napon túli, vagyis elkészt a 2024. december 23-án előterjesztett keresetlevél. Az új polgármester 2024. október 1-jei hivatalba lépése a keresetindítási határidőt nem tolta ki. A keresetindítási határidő szempontjából nincs jelentősége annak sem, hogy a jogalap nélkülinek minősített kifizetést 60 napon belül, vagy az elévülési időn lehetett egyébként visszakövetelni, a Kp. 134. § (3) bekezdésében előírt 90 napos keresetindítási határidő a jogalap nélkül kifizetett illetmény általános elévülési időn belüli visszakövetelése esetén is irányadó (Kúria Kpkf.VII.40.182/2020/3.).

[14] Érdemi védekezésében a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a kifizetés jogcíme egyértelműen jutalom volt. A felperes által hivatkozott Kúriai döntés más tényállás alapján született, ott a jegyző munkakörén kívül elvégzett munkájával állt összefüggésben a kifizetett juttatás, arra pedig a Kttv. nem tartalmaz tiltó rendelkezést, hogy a jutalom összege ne haladhatná meg azt a mértéket, ami a munkáltatói felmentés esetén járna a köztisztviselőnek. A kifizetés tehát nem ütközött a Kttv. 131-154. § kógens szabályaiba. Alaptalan az is, hogy a megállapodás a jóerkölsbe ütközött volna, a jutalom összegéből önmagában ez nem következik. Utalt a Kttv. 24. §-ának megtámadhatóságra vonatkozó rendelkezéseire és arra, hogy a felperes a megállapodást nem támadta meg. Összességében érvelése szerint a megállapodás nem volt semmis, mert nem ütközött sem a Kttv. javadalmazással kapcsolatos kógens rendelkezéseibe, sem a jóerkölsbe, így a jutalom kifizetése nem vált jogalap nélkülivé. A felperes által hivatkozott Mfv.10.653/2017/5. számú ítélet nem releváns, mert annak tényállása teljesen eltérő, és más jogszabályi környezetben született.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[15] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 41.947.668 forintot, továbbá ezen összeg után 2024. június 12. napjától a kifizetés napjáig minden naptári félévre a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamatát, továbbá 1.047.095 forint perköltséget. Kötelezte továbbá az alperest, hogy az esedékesség napjáig fizessen meg a Nemzeti Adó- és Vámhivatal bírósági határozatban megállapított eljárási illeték bevételi számlájára 1.500.000 forint eljárási illetéket. Tájékoztatta az alperest, hogy a fizetendő illeték a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

[16] Az elsőfokú bíróság elsődlegesen az alperes alaki védekezését, a pergátló akadály fennálltát vizsgálta. Elöljáróban rögzítette, hogy a munkáltatói jogkört gyakorló személyének a Mötv. 67. § (1) bekezdés f) pontja alapján a polgármester minősül. Erre tekintettel, mivel egységben követte el az alperessel a vitatott cselekményt, vagyis a megállapodást, a korábbi polgármester tudomásszerzése a perben nem értékelhető, jogi szempontból nem létező, azt egyértelműen az új polgármester hivatalbalépésétől kell számítani. Az új polgármester 2024. év szeptember 30 napjáig csak képviselőtestületi tag volt, az alperes felett munkáltatói jogkört nem gyakorolt, keresetindítási joggal nem rendelkezett, így akkori minőségében bár rendelkezett információval a kifizetést illetően, 2024. október 1-jétől került abba a helyzetbe, hogy a rendelkezésére álló információk alapján érdemben intézkedni tudjon. A bíróság álláspontja szerint a Kp. 134. § (3) bekezdésében rögzített keresetindítási határidő sem 2024. június 12. napjától, sem 2024. szeptember 12. napjától nem kezdődhetett meg, erre csak 2024. október 1. napjától kerülhetett sor, melyre tekintettel 2024. december 23. napján a keresetlevél benyújtása határidőben történt.

[17] A továbbiakban a bíróság a kifizetés lehetséges jogcímeit (külön juttatás/jutalom) vizsgálta. Megállapította, hogy amennyiben a kifizetést a megállapodásban szereplő külön juttatásnak kellene tekinteni – tekintettel a Kúria Kfv.VII.37.538/2020/6. számú ítéletében foglaltakra – arra a Kttv. kógens rendelkezései vonatkoznak. A Kttv. 60. § (2) bekezdés a) pontja alapján a közös megegyezéssel történő jogviszonymegszüntetés esetén az alperes a Kttv. alapján alapilletményre, illetménykiegészítésre, illetménypótlékra lehetett jogosult, az egyéb juttatások körében kaphatott még jubileumi jutalmat, cafetéria juttatást, szociális, jóléti, kulturális, egészségügyi juttatást, illetve a Kttv. 154. §-a alapján jutalomban volt részesíthető. Amennyiben a megállapodásban szereplő külön juttatás jogcím lenne irányadó, a kifizetés a Kttv.-nek a munka díjazására vonatkozó, eltérést nem engedő kógens szabályaiba ütközne, ezért az a Kttv. 23. § (3) bekezdése értelmében érvénytelen. Amennyiben a kifizetést jutalomnak kellene tekinteni, úgy a Kttv. 154. § (1) bekezdése a feladatok hosszabb időn át történő eredményes végzéséért teljesítményértékelés alapján teszi azt lehetővé. A felek által szolgáltatott peradatok alapján az alperes éveken át a teljesítményértékelései tekintetében évi két alkalommal tavasszal és ősszel, mintegy egy havi illetményének megfelelő jutalomban részesült, vagyis a hosszabb ideje tartó eredményes munkavégzés a munkáltatója részéről rendszeresen honorálásra, elismerésre került. A perben érintett kifizetés ugyanakkor a felek között fennálló közszolgálati jogviszony 2025. március 1.napjával történő közös megegyezéssel való megszüntetéséhez kapcsolódott, attól nem választható el.

[18] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az Interpretáció dokumentumban szereplő kitétel, miszerint az alperes végkielégítésre nem tartott igényt, annak feleltethető meg, hogy a felek a felmentés (vagy akár a lemondás) jogintézményének megkerülésével kívántak olyan jogviszonymegszüntetési módot alkalmazni, mellyel a végkielégítés, felmentési időre járó juttatás fizetése helyett más jogcím közbeiktatásával (jutalom) a felmentés (lemondás) esetén kifizethető törvényes juttatásoknál magasabb összegű kifizetésben részesülhessen az alperes. Ilyen gyakorlat engedélyezése azt eredményezné, hogy a közszolgálatban a felmentés esetén kifizethető juttatásokat jóval meghaladó kifizetésben lehetne részesíteni jutalom címen a távozó köztisztviselőt, amely nyilvánvalóan ellentétes a Kttv. szabályozási rendszerével (Kttv. 23. § (1) és (3) bekezdés). Közös megegyezéssel történő jogviszonymegszüntetés esetén pedig a végkielégítésre „igényt nem tartás” nem értelmezhető.

[19] Rögzítette továbbá, hogy amennyiben a perrel érintett kifizetés tekintetében más jogsértés nem lenne megállapítható, úgy a Kttv. 23. § (1) bekezdése szerint az a jóerkölcsebe ütközött. A jóerkölcse a kialakult értelmezés szerint a társadalom általános értékítéletét, a magánautonómiának a társadalmi közmegegyezés által meghatározott korlátait, az általánosan elvárható magatartás zsinórmértékét fejezi ki. A Kttv. 9. § (1) bekezdése alapján a közszolgálati jogviszonyban a köz szolgálatának elsődlegessége alapján is a jó közigazgatásba vetett bizalom fenntartásának szem előtt tartásával kell eljárni, a (2) bekezdés értelmében a jogok gyakorlása és a kötelezettségek teljesítése során a jóhiszeműség és a tisztesség elvének megfelelően. A jóerkölcsebe ütköző szerződés megkötését nemcsak a Kttv., hanem a magánautonómiát meghatározó szabályok (Ptk., Mt.) is tiltják, azonban a Kttv. szabályozása szigorúbb, mivel a törvényszöveg alapján a jóerkölcsebe ütköző megállapodás akkor is semmis, ha a morális elvekkel való ütközés nem nyilvánvaló; a szabályozás ezzel is hangsúlyozza a közszolgálatban a versenyszféra munkajogához képest érvényesülő fokozott elvárásokat. A köz érdekében működő, közpénzből finanszírozott közigazgatás személyi állományát illetően a legkisebb erkölcsi aggályt felvető megállapodás is semmis. Fentiek tükrében még ha a távozó köztisztviselő vonatkozásában akár több évtizednyi, elismerésre alapot nyújtó munkavégzés állapítható is meg, a felmentése esetén törvényesen adható juttatás mintegy 2,5-szeresét kitevő 3 évnyi alapilletményének megfelelő összeg jutalom címen történő kifizetése felveti nemcsak a legkisebb, hanem az azon túlmutató erkölcsi aggályt is.

Köztisztviselő ilyen mértékű juttatásban részesítése a társadalmi közfelfogással nem egyeztethető össze, az a társadalom értékítéletének rosszallását vonja maga után.

[20] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a megállapodás ezen része semmisségét állapította meg és kötelezte az alperest a felperes leszállított kereseti kérelmének megfelelően a kifizetett nettó összeg visszafizetésére. Nem értett egyet az alperes azon érvével, hogy a felperesnek meg kellett volna támadnia a megállapodást; hangsúlyozta, hogy a felek jogviszonyára a Ptk.-nak csak azok a szabályai voltak irányadók, amire a Kttv. utalt, a Ptk. 6:98. §-a szerinti feltűnő értékaránytalanság jogintézményének alkalmazhatóságát pedig a Kttv. nem írja elő.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[21] Az alperes a fellebbezésében elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését és az eljárás megszüntetését, másodlagosan megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását kérte.

[22] Az elsődleges fellebbezési kérelmét megalapozó jogszabálysértést a Kp. 134. § (3) bekezdésében, 81. § (1) bekezdés a) pontjában, 48. § (1) bekezdés i) pontjában, 78. § (1) és (2) bekezdésében, 79. § (2) bekezdés a) pontjában és a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 265. § (1) bekezdésében; a másodlagos fellebbezési kérelmét alátámasztó jogszabálysértést a Kp. 78. § (1) és (2) bekezdésében, 79. § (2) bekezdés a) pontjában, a Pp. 265. § (1) bekezdésében, a Kttv. 154. § (1) bekezdésében, 23. § (1) bekezdésében és a 25. § (3) bekezdésében jelölte meg.

[23] Álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor arra az álláspontra helyezkedett, hogy az új polgármester 2024. október 1.-jei hivatalba lépésétől kell számítani a Kp. 134. § (3) bekezdése szerinti szubjektív 90 napos keresetindítási határidőt, és ezért a keresetlevél határidőben került benyújtásra. Tévesen nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy a 2024. október 1. napjától hivatalba lépő polgármester 2024. július hónapban intézkedés kezdeményezése tárgyú levelet intézett az akkori polgármesterhez, amelyre személyl akkori polgármester a 2024. július 30-án írt válaszában közölte, hogy az összeg a Kttv. 130. § (4) bekezdése szerinti jutalomként került kifizetésre, amit egyértelműsített az Interpretáció a felek megállapodásához címet viselő okirat. A 2024. szeptember 12. napján tartott képviselő- testületi ülésen ismételt minden információ elhangzott a kifizetés jogcímével és összegével kapcsolatban, így a jelenlegi polgármester legkésőbb 2024. szeptember 12. napján minden információ birtokában volt, ami alapján 2024. október 1. napját követően azonnal intézkedni tudott volna. Nincs relevanciája annak, hogy 2024. november 5. napján jogi szakvéleményt kért, az a Kp. 134. § (3) bekezdése szerinti tudomásszerzés időpontját nem befolyásolta.

[24] Tévedett az elsőfokú bíróság abban is, hogy nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy a jogi szakvélemény egyáltalán elkészült-e. Semmilyen ésszerű indoka nem volt a jogi szakvélemény beszerzése iránti kezdeményezésnek. Az elsőfokú bíróság által felhívott eseti döntések nem irányadók, ott a munkáltatói jognyilatkozat megtételét valóban megelőzte egy belső vizsgálat, és csak annak eredményéből értesült a munkáltatói jogkör gyakorlója mindazon tényekről és körülményekről, amelyek ismeretében megalapozottan dönthetett arról, hogy kíván-e élni a keresettel. Jelen esetben azonban nem történt ilyen belső vizsgálat, a tényekkel a regnáló polgármester már hivatalba lépése előtt is, mi több, a megállapodás jogi minősítésével is tisztában volt. Az elsőfokú bíróság által hivatkozott eseti döntésben a Kúria

azt is leszögezte, hogy a munkáltató indokolatlanul nem késlekedhet az alapos és megnyugtató ismeretek megszerzéséhez szükséges intézkedések megtételével, hanem a gyanú felmerülését követően haladéktalanul el kell rendelnie a vizsgálatot, és a vizsgálat lefolytatása sem lehet visszaélésszerű.

[25] személy2 önkormányzati képviselő és személy2 polgármester nem két külön személy a tudomásszerzés időpontja tekintetében, nem lehet úgy kezelni, hogy amiről képviselőként szerzett tudomást, az irreleváns, mert akkor még nem volt abban a helyzetben, hogy intézkedni tudott volna. Másrészt a munkáltatói jogkör gyakorlója 2024. október 1. napjától kezdődően nem a polgármester volt, hanem a jegyző. Mivel ezen időponttól kezdődően már igazgatási csoportvezetői munkakörbe került, a jegyző tudomásszerzésének lehet jelentősége, ami még korábbi, mint 2024. október 1., mivel ő volt a jogi ellenjegyzője a 2024. június 5.-ei megállapodásnak aljegyzőként. A felperes a perben úgy nyilatkozott, hogy a polgármester irányítási jogkörébe tartozott a vitatott kifizetés tárgyában a vizsgálatot lefolytatni és a vizsgálat eredményének megküldésével a jegyzőt intézkedésre felhívni, csak hogy a perben sem a vizsgálat eredményét tartalmazó okiratot, sem a jegyző részére küldött felkérést nem csatolta be a felperes. A bizonyítatlanság következményét a felperesnek kell viselnie, nem hivatkozhat arra, hogy csak a 2024. október 1. napját követően lefolytatott vizsgálat alapján jutott teljeskörűen a megalapozott döntéshez szükséges információ birtokába. Erre tekintettel a tudomásszerzés időpontjától számított 90 napos keresetindítási határidőt elmulasztotta, így az eljárást meg kell szüntetni.

[26] A másodlagos fellebbezési kérelme kapcsán kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság nem foglalt egyértelműen állást abban a kérdésben, hogy a megállapodás alapján kifizetett összegnek mi volt a jogcíme, amelyből álláspontja szerint az következik, hogy nem látta bizonyítottnak a felperesi érvelést. Ebből pedig az következik, hogy a megállapodás nem ütközött a Kttv. kógens rendelkezésébe. A jutalom kérdése kapcsán a bíróság a bizonyítékokat okszerűtlenül mérlegelte. Nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy a felperes gyakorlatában már volt példa hasonló jutalom címén teljesített kifizetésre. A bíróság érvelésével szemben a közös megegyezést nem hátsó szándék motiválta, hanem egészségi állapota miatt került arra sor. A bíróság azt nem állapította meg, hogy a közszolgálati jogviszony megszüntetésekor a Kttv. 154. § (1) bekezdése alapján ne lenne jutalomban részesíthető a köztisztviselő, vagyis az ilyen jogcímen történő kifizetés nem ütközik ab ovo a Kttv. kógens rendelkezéseibe. A bíróság a Kttv. 23. § (1) és (3) bekezdését hívta fel, amelyek azonban a semmiség kérdését érintik. Alaptalannak értékelte, hogy ne vette volna figyelembe a közérdek elsődlegességét, vagy elmulasztotta volna tájékoztatási kötelezettségét a polgármester felé a jutalom összege kirívóságát illetően. Vitatta, hogy az eset valamennyi lényeges körülménye alapján azt lehetne megállapítani, hogy a megállapodás és a kifizetés a jóerkölcsbe ütközött volna, és emiatt érvénytelen lenne. Amennyiben a kifizetés valóban a jóerkölcsbe ütközött volna, akkor a megállapodás egészének érvénytelenségét eredményezné, abból pedig az következne, hogy a felperes jogellenesen szüntette meg a közszolgálati jogviszonyt, mely esetben a Kttv. 193. §-ában írt jogkövetkezményeket kellene alkalmazni.

[27] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

[28] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megalapozottan helyezkedett arra az álláspontra, hogy az alperes a munkáltatói jogkört korábban gyakorló polgármesterrel együtt érintett a releváns tény, körülmény tekintetében, ezért a keresetindítási határidő kezdő időpontja nem a korábbi munkáltatói joggyakorló tudomásszerzésének napjától, hanem a későbbi joggyakorló tudomásszerzésétől, mely legkorábban 2024. október 1. napjától

értelmezhető, amelytől számított 90 napon belül a keresetlevél benyújtásra került. A későbbi jogkörgyakorló a szükséges vizsgálatok elvégzésével és intézkedések megtételével indokolatlanul nem késlekedett, hiszen hivatalba lépését követő 90 napon belül sor került a keresetlevél benyújtására. Az új polgármester tudomásszerzésének jelentősége kapcsán kiemelte, hogy a jegyző ugyan a Polgármesteri Hivatallal áll jogviszonyban, azonban felette a munkáltatói jogkört a Mötv. 67. § (1) bekezdés f) pontja alapján a polgármester gyakorolja, és az új polgármesternek joga és jogsértés észlelése esetén kötelessége a korábbi polgármester döntéseinek felülvizsgálata, valamint jogsértés észlelése esetén annak felszámolása érdekében szükséges intézkedések megtétele. A Mötv. 67. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltak szerint a polgármester saját hatáskörében irányítja a Polgármesteri Hivatalt. Az államháztartásról szóló 2011. évi CXCV. törvény 9. §-a alapján az irányításba beletartozik a költségvetési szerv tevékenységének törvényességi ellenőrzése is, ami alapján a polgármester intézkedésre kérhette fel a Polgármesteri Hivatal, mint a munkáltató szerv törvényes képviselőjét, az új jegyzőt. E jogkörök gyakorlására az új polgármester 2024. október 1. napjától volt jogosult. személy³ a keresetlevélhez F/19. számon becsatolt törzskönyvi kivonat szerint 2024. október 15. napjától kinevezett vezetője a helységi Polgármesteri Hivatalnak, ezt megelőzően 2024. október 1. napjától a jegyzői tisztség betöltetlensége okán gyakorolta a jegyzői jogköröket. A jelenlegi jegyző esetében is legkorábban 2024. október 1. napjától értelmezhető a tudomásszerzés időpontja.

[29] A felperes egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy az Interpretációban szereplő kitétel, hogy az alperes az egyébként őt megillető végkielégítésre nem tartott igényt, annak feleltethető meg, hogy az egyébként felmentés esetén kifizethető törvényes juttatásoknál nagyobb összegű kifizetésben részesülhessen az alperes, ez pedig sérti a Kttv. illetményre, egyéb juttatásokra és végkielégítésre vonatkozó rendelkezéseit (Kttv. 69. §, 131-154. §). A külön juttatás jóerköcsbe ütközése tekintetében is osztotta az elsőfokú bíróság érvelését. Kifejtette, hogy az alperes a megállapodás egészének érvénytelenségére vonatkozóan az elsőfokú eljárásban előadást nem tett, a megállapodás egésze érvénytelenségének megállapítása és az ehhez fűződő jogkövetkezmények alkalmazása iránt kérelmet nem terjesztett elő.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[30] A fellebbezés – az alábbiak szerint – alaptalan.

[31] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján – a hivatalból vizsgálandó kérdéseken kívül – a fellebbezési kérelem és az ellenkérelem keretei között a fellebbezés indokolását alapul véve bírálta felül. A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatkor az ítéltábla figyelembe vette a fellebbezési eljárásban is érvényesülő kereseti kérelemhez kötöttség elvét és a fellebbezéshez kötöttség elvét (Pp. 215. §-a, 253. § (3) bekezdése), mely behatárolta a fellebbezési eljárás kereteit, kijelölte a másodfokú felülbírálat korlátait, így a Fővárosi Ítéltábla elsődlegesen a fellebbezésben is érvényesített perakadály (eljárás megszüntetése iránti kérelem) vizsgálatát végezte el. A perakadályok alapvető – lényegüket adó – jogi sajátossága, hogy a pergátló körülmény az eljárás bármely szakaszában kizárja a kereseti kérelem érdemi elbírálását, lévén, hogy a pergátló körülményt a bíróságnak az egész eljárás során – ideértve a fellebbviteli és

felülvizsgálati eljárásokat is – hivatalból kell vizsgálnia. A Kúria által kimunkált precedensképes joggyakorlat alapján (Kfv.VI.37.806/2022/4.), ha a védirat elsődlegesen a keresetlevél visszautasítására irányul, azonban a bíróság a keresetlevelet nem utasítja vissza, akkor a bíróságnak az ügy érdemében hozott határozata indokolásában ki kell térnie arra, hogy az alperes által hivatkozott perakadály a védiratban kifejtettek ellenére miért nem állt fenn.

[32] Az elsőfokú bíróság az ítélete indokolásában magyarázatát adta annak, hogy miként értelmezte a Kp. 134. § (3) bekezdésében foglalt speciális keresetindítási határidő megtartottságát. A Kp. 134. § (3) bekezdése akként rendelkezik, hogy a keresetlevelet a perben érvényesített igényt megalapozó tényről, körülményről való tudomásszerzés időpontjától számított 90 napon belül kell a bíróságnál benyújtani. Helytállóan mutatott rá arra, hogy e határidő a munkáltatói jogkör gyakorlójának tudomásszerzésétől kezdődik. Munkáltatónak, miként megállapította, egyrészt a Mötv. 67. § (1) bekezdés f) pontja tekintetében a polgármester minősült, másrészt figyelemmel a felperes 2024. október 1. napjától kezdődő igazgatási csoportvezető munkakörben történő foglalkoztatására, a Mötv. 81. § (3) bekezdés b) pontja alapján a jegyzőt kellett tekinteni.

[33] Az elsőfokú bíróság helyesen ismerte fel, hogy a Kp. 134. § (3) bekezdésében foglalt szubjektív keresetindítási határidő vizsgálata során nem közömbös az a tény, körülmény, hogy a korábbi polgármester, vagy a korábbi jegyző (címzetes főjegyző) tudomásszerzése a perben nem értékelhető, mivel egymással akarategységben követték el a vitatott cselekményt (megállapodás, Interpretáció), ez pedig a határidő megnyílt szempontjából objektív akadályt képez, amely miatt a tudomásszerzés határidejét az új polgármester hivatalba lépésétől, illetve az új jegyző kinevezésétől lehet és kell számítani. A korábbi polgármester és a korábbi jegyző (címzetes főjegyző) tudomásszerzését lévén, hogy egymással érdekazonosságban lévő felekről volt szó, Alaptörvény-konform értelmezés mellett értékelni nem lehetett. A Kp. 134. § (3) bekezdésében meghatározott határidő eljárási szabály által rendelt szubjektív határidő, vagyis annak kezdete az igényt megalapozó tényről, körülményről való tudomásszerzés időpontja; egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal, hogy az csak akkor nyílt meg, amikor az új polgármester hivatalba lépett, illetőleg az új jegyző kinevezésre került, és csak 2024. október 1. napjától kerültek abba a helyzetbe, hogy a rendelkezésre álló információk alapján érdemben intézkedni tudjanak. személy2 önkormányzati képviselőnek és az aljegyzőnek ebbéli minőségükben semmilyen önálló érdemi intézkedési lehetősége nem volt. Az Alaptörvény 35. cikk (1) bekezdése értelmében a helyi önkormányzati képviselőket és polgármestereket a választópolgárok általános és egyenlő választójog alapján közvetlen és titkos szavazással a választók akaratának szabad kifejezését biztosító választáson sarkalatos törvényben meghatározott módon választják. Az Alaptörvény 35. cikk (3) bekezdése értelmében a képviselő-testület megbízatása a helyi önkormányzati képviselők és polgármesterek általános választásának napjáig tart. Jelöltek hiányában elmaradt választás esetén a képviselő-testület megbízatása meghosszabbodik az időközi választás napjáig. A polgármester megbízatása az új polgármester megválasztásáig tart.

[34] Összességében helytállóan foglalt állást az elsőfokú bíróság, hogy az új polgármester korábbi képviselő-testületi tagsága a tudomásszerzés szempontjából nem volt

releváns, a keresetindítási határidő sem 2024.június 12. napjától, sem szeptember 12. napjától nem kezdődhetett meg, erre csak október 1. napjától kerülhetett sor. Ez irányadó a jelenlegi jegyzőre is, aki aljegyzőként nem gyakorolhatott munkáltatói jogkört, erre csak az októberi jegyzői kinevezésétől volt lehetősége. Mindezeket figyelembe véve a másodfokú bíróság osztja, hogy a keresetlevél a törvényi határidőben került benyújtásra. A határidő megtartottsága szempontjából a 2024. november 5-i jogi szakvélemény beszerzésének relevanciája nem volt. E vonatkozásban a vizsgálat eredményét tartalmazó okiratok, vagy a jegyző részére küldött „felkérés” becsatolásának elmaradása relevancia hiányában a bizonyításra, a bizonyítékok értékelésére vonatkozó szabályok sérelmével nem járhatott és nem is befolyásolta a keresetindítási határidő megtartottságát. Mivel pergátló akadály nem merült fel, az elsőfokú bíróság áttérhetett a kereset érdemi vizsgálatára.

[35] E körben rögzíti a másodfokú bíróság, hogy a megállapodás szerinti 36 havi illetménynek megfelelő kifizetés jogcímének vizsgálatánál releváns jelentősége volt annak, hogy a felek között közszolgálati jogviszony állt fenn, amelyre eltérően a gazdasági szférában, vagy a munkajogi viszonyokban irányadó, a Ptk. és az Mt. főként diszpozitív rendelkezéseitől a Kttv. alapvetően kógens rendelkezései vonatkoznak. A Kttv. 9. § (4) bekezdése kimondja, hogy e törvény rendelkezéseitől csak abban az esetben lehet eltérni, ha azt a törvény kifejezetten megengedi. A Kttv.-ben szabályozott jogviszonyokban – ellentétben az Mt. hatálya alá tartozó munkaviszonnyal, ahol a felek jogviszonyalakítási lehetőségei a magánautonómia elve alapján széleskörűek, a közjogias szabályozás elve érvényesül. Ez egyfelől a köz szolgálatának elsődlegessége, másfelől a költségvetésből történő finanszírozás indokolja. Ebből következően a felek megállapodást sem köthetnek korlátlanul, csak olyan formában, tartalommal és abban a körben, amelyre a Kttv., vagy más, az adott jogviszonyra irányadó jogállási törvény lehetőséget teremt, tehát amennyiben a felek közös megegyezéssel (megállapodással) kívánják megszüntetni a jogviszonyt, a törvény kógens rendelkezéseitől nem lehet eltérni (Kúria Kfv.VII.37.538/2020/6., BHGY-K-KJ-2020-467). Az Alkotmánybíróság gyakorlata is rámutatott arra, hogy a köztisztviselői, kormánytisztviselői jogviszonyok kettős arculatú jogviszonyok. Egyrészt mivel munkavégzésre irányuló jogviszonyok, sok vonatkozásban a munkajogi jogviszonyok sajátosságaival bírnak. Másrészt e jogviszonyok sajátosságait meghatározza az is, hogy a munkavégzés közhatalommal rendelkező állami szervekben történik, és a tisztviselők közhivatalt viselnek, állami feladatokat látnak el, állami közhatalmi döntéseket hoznak, készíteneek elő, ezért alapvetően közjogi jellegű jogviszonyok. A zárt közszolgálati rendszer alapvető jellemzője, hogy a közszolgálati jogviszony tartalmát a jogviszony alanyainak jogait és kötelezettségeit nem a felek megállapodása, hanem jogszabály, törvény határozza meg. A jogviszonyt nem mellérendelt felek szerződése, hanem az állam egyoldalú aktusa hozza létre, amelyben kinevezi a köztisztviselőt, megbízza meghatározott feladatkör, munkakör vagy tisztség ellátásával. A köztisztviselőnek nincs aktív szerepe a jogviszony tartalmának alakításában, csak arról dönthet, hogy elfogadja-e a törvényben meghatározott feltételek mellett a kinevezést, vagy sem {5/2013. (II. 21.) AB határozat, Indokolás [23], 1/2016. (I. 29.) AB határozat, Indokolás [44]}.

[36] A megállapodás szerinti 36 havi illetménynek megfelelő kifizetés jogcímének meghatározhatóságát illetően lényeges, hogy a 2024. július hó 5. napján kelt megállapodásnak az utólag, 2024. szeptember 9. napján létrejött „Interpretáció” nem a megállapodás magyarázata, hanem annak lényeges tartalmi elemekben történő utólagos

módosítása, így az összeg megfizetésének jogcíme tekintetében is, amely már egyértelműen jutalomként nevesítette a 2025. június 11-i átutaláson szereplő meghatározásnak megfelelően; az Interpretáció 4. pontjában rögzítve azt a tény is, hogy e nélkül a rendelkezés nélkül a megállapodást a felek – különös tekintettel a köztisztviselő végkielégítéséről történő „lemondására” – nem ilyen tartalommal kötötték volna meg.

[37] A Kttv. 23. § (1) bekezdése értelmében semmis az a megállapodás, amely jogszabályba vagy jóerkölcsbe ütközik, valamint amely jogszabály megkerülésével jött létre. A (2) bekezdés szerint a színlelt megállapodás semmis, ha pedig más megállapodást leplez, azt a leplezett megállapodás alapján kell megítélni. A (3) bekezdés kimondja, hogy a semmis megállapodás érvénytelen, kivéve, ha ahhoz a rendelkezést megállapító jogszabály más jogkövetkezményt fűz. A semmisségre az érdekelt határidő nélkül hivatkozhat, a megállapodás semmisségét a bíróság hivatalból észleli. Emellett a Kp. 85. § (3) bekezdése is előírja, hogy a bíróságnak a vitatott közigazgatási cselekmény semmisségi, vagy törvényben meghatározott más érvénytelenségi okát hivatalból kell figyelembe venni. Ennek megfelelően helyesen járt el a bíróság, amikor hivatalból vizsgálta, hogy a megállapodás és az azt módosító interpretáció jogszabályba ütközik a kifizetés tekintetében.

[38] Ebben a vonatkozásban helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság, hogy a kifizetés külön juttatásként érvényesen nem jöhetett létre, mert a közszolgálati jogviszony közös megegyezéssel történő megszüntetése esetén a kifizethető juttatásokat a Kttv. kógens szabályai erősen bekorlátozzák, a távozó köztisztviselő pedig közös megegyezéssel történő jogviszony megszüntetése esetén végkielégítésben nem részesíthető, így a Kttv. alapján kifizethető juttatásokat jelentős mértékben meghaladó összeg a munka díjazására vonatkozó, eltérést nem engedő kógens szabályba ütközés miatt a Kttv. 23. § (3) bekezdése értelmében érvénytelen.

[39] A jutalom, amely a helyes jogcím, a közös megegyezéssel történő jogviszonyszüntetéshez kapcsolódott, hiszen az Interpretáció 4. pontja kifejezetten tartalmazta, hogy e rendelkezés nélkül a megállapodást a felek – különös tekintettel a köztisztviselő végkielégítéséről történő lemondására – nem ilyen tartalommal kötötték volna meg. Az elsőfokú bíróság is azt állapította meg, hogy a kifizetés a közszolgálati jogviszony 2025. március 1. napjával történő közös megegyezéssel való megszüntetéséhez kapcsolódott, attól el nem választható volt, és az Interpretáció azon tartalma, mely szerint a felperes az egyébként őt megillető végkielégítésre nem tartott igényt, annak feleltethető meg, hogy a felek a felmentés, vagy akár a lemondás jogintézményének megkerülésével kívántak olyan jogviszonyszüntetési módot alkalmazni a kifizetés más jogcímének közbeiktatásával, hogy a kifizethető törvényes juttatásoknál magasabb összegű kifizetésben részesülhessen az alperes. Ebből a szempontból irreleváns, hogy az összeg jogcímét, nagyságát melyik fél vetette fel, kezdeményezte, a megállapodás maga igazolja, hogy azzal a másik fél egyetértett. Az elsőfokú bíróság jogi érvelése kimunkálásánál figyelembe vette, hogy a Kttv. 154. § (1) bekezdése a feladatok hosszabb időn át történő eredményes végzéséért való jutalmazást teljesítményértékelés alapján teszi lehetővé, márpedig az alperes évente két alkalommal – tavasszal és ősszel – mintegy egyhavi illetményének megfelelő jutalomban részesült. Osztja az ítéltábla az elsőfokú bíróság érvelését, hogy a jutalmazás a megállapodás szerinti formában a Kttv. 23. § (1) bekezdése szerinti jóerkölcsbe ütközött.

[40] A Kttv. 9. § (1) bekezdése alapján a közszolgálati jogviszonyban a közszolgálatának elsődlegességét figyelembe véve jogos társadalmi elvárás, hogy a felek olyan megállapodást kössenek, amely megfelel a jogszabályoknak, az adott jogintézmény céljának, az azzal szemben támasztott elvárásoknak. Márpedig az alperesnek egyoldalú felmentés esetén jogszerűen kifizethető 12 havi (8 + 4) végkielégítés, mint egyszeri pénzbeli juttatás, az a jogintézmény, amellyel a munkáltató honorálja a munkavállalója hűségét és a nála eltöltött munkaviszony időtartamát, és segítséget nyújt számára a létfenntartásban arra az időszakra, melyre nem rendelkezik jövedelemmel. Ezzel szemben a 36 havi „végkielégítésnek megfeleltethető” jutalom oly mértékben tért el a „végkielégítés” törvényi mértékétől, amely – miként az elsőfokú bíróság megfogalmazta – ütközik a morális elvekkel, és a köz érdekében működő közpénzből finanszírozott közigazgatás személyi állományát illetően a legkisebb erkölcsi aggályt felvető megállapodás is semmis. Hangsúlyozza a másodfokú bíróság, hogy a jóerkölcsbe ütköző szerződés tilalma nem a szerződő felek jó- vagy rosszhiszemű magatartásának, hanem a szerződés tartalmának a kontrollja. A szerződés jóerkölcsbe ütközésének megállapítása során nem a szerződő fél érdeksérelmét, hanem magát a jogügylet egészét kell értékelni abból a szempontból, hogy a társadalmi közfelfogással szemben áll-e, és ez a szembenállás nyilvánvaló-e. Helyesen ismerte fel az elsőfokú bíróság, hogy a Kttv. szabályozása a jóerkölcs polgári jogi értelemben vett mércéjénél szigorúbb, a Kttv. szabályozása ezzel is hangsúlyozza a közszolgálatban a versenyszféra munkajogához képest érvényesülő fokozott elvárásokat.

[41] A felperes vagy más munkáltatók más alkalmazottakat érintő helytelen gyakorlata a végkielégítés törvényes mértékét jelentősen túllépő jutalmazások tekintetében nem releváns, és arra az alperes kiváló, kiemelkedő szakmai tevékenysége sem alap. A Kttv. a munka díjazása körében alapvetően kógens rendelkezéseket tartalmaz, így függetlenül attól, hogy a felek a megállapodásban szereplő összeg kifizetését milyen jogcímen rögzítették, az összegre csak abban az esetben válhatott jogosulttá az alperes, ha annak a Kttv.-ben rögzített feltételei is fennálltak.

[42] Az alperes helytállóan hivatkozott ugyanakkor a fellebbezésében arra, hogy amennyiben a kifizetés valóban jóerkölcsbe ütköző, akkor a megállapodásnak nemcsak ezen rendelkezése lenne érvénytelen, hanem a megállapodás egésze érvénytelenségét eredményezné, ebből pedig az következne, hogy a felperes jogellenesen szüntette meg a közszolgálati jogviszonyt, mely esetben a Kttv. 193. §-ában írt jogkövetkezményeket kellene alkalmazni. Az alperes a 36 havi jutalom elfogadása nélkül nem állapodott volna meg a jogviszony közös megegyezéssel történő megszüntetéséről, így a jutalomra vonatkozó megállapodás érvénytelensége [Kttv. 25. § (3) bekezdése] a jogviszony megszüntetésére irányuló megállapodás érvénytelenségét is maga után vonná. A Kttv. 25. § (5) bekezdésében meghatározott jogkövetkezményt, azaz a Kttv. 193-194. §-ában foglalt rendelkezéseket ugyanakkor nem lehetett alkalmazni, mert a jogviszonyt megszüntető megállapodás (teljessége) érvénytelensége iránt a felperes keresetet, az alperes viszontkeresetet nem terjesztett elő.

[43] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[44] A pervesztes alperes a Kp. 99.§ (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó, polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontja, 3. § (4) bekezdése alapján köteles a fellebbezéssel érintett pertárgyértékhez igazodó és a jogi képviselő által a kifejtett érdemi munkával arányosan felszámított, a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére.

[45] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték az alperes a Pp. 101. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése alapján köteles. A fizetendő illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése alapján a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé, figyelemmel a Pp. 358. § (2) bekezdésére is. Az illeték megfizetése során a közleményben fel kell tüntetni a Fővárosi Ítéltáblát, a bíróság ügyszámát és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés c) pont]. Amennyiben a felhívásnak a megjelölt határidőben nem tesznek eleget, az illeték behajtására és megfizetésére az Itv. és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni.

[46] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[47] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. február 2.

dr. Drávecz Margit Gyöngyvér s.k.
s.k.

a tanács elnöke, előadó bíró

dr. Stumpf-Rádai Ágota s.k.

bíró

dr. Tóth László

bíró